

Дочекасмо и тај дан. После понижавајућег натезања Србија је добила статус кандидата за чланство у ЕУ. Узгред, неколико сати уочи самита ЕУ, Србија и Румунија су у Бриселу постигле некакав споразум о поштовању права румунске мањине у Србији. Време ће показати шта тај споразум заиста садржи, али већ сада имам неугодан осећај да се отвара нови простор за истраживачко новинарство. И даље запањује лежерност с којом се склапају *ad hoc* међудржавни споразуми, далеко од отаџбине и још даље од „транспарентности“.

Историјски аналог овоме постоји и не треба ићи далеко у прошлост да би се он пронашао. Приближавање Србије ЕУ неодољиво ме [подсећа](#) на стварање Краљевине СХС, највећу грешку у модерној српској историји, чије последице ће осећати генерације. Штавише, поставља се само питање да ли се спирала тада покренуте декаденције уопште може зауставити. Да се разумемо, ту нашу историјску грешку не видим као дискретни тренутак у времену (1918), већ као деценије посртања које су је пратиле. У том смислу и данашњу политику схватам као вектор дугогодишњих грешака који не показује знаке посустајања.

Медијска машинерија се захуктала. Себе сам поштедео телевизијског програма, па о томе засигурно знате више. Ретки гласови разума се у општој халабуци не могу пробити. И док Драган Тодоровић и Војислав Коштуница упозоравају, Томислав Николић се [„радује“](#). А

док се он радује, његове испоставе на Интернету преносе некакав интервју по коме ће Тома „приблизити Србију и Русију“. Е видите, чланство у ЕУ и приближавање Русији никако не иду заједно. Никако. Узалуд је Дејану Мировићу да о несагласности између приближавања ЕУ и економске сарадње с Русијом

[пише](#)

, кад ће медијски таламбаси надјачати сваки глас разума. Уосталом, логика Томине поруке није ни битна, та једини циљ овде је продаја магле.

Шта ово кретање према ЕУ симболизује, краткорочно и дугорочно? Присутствујемо тријумфалистичком оглашавању једне Србије која сматра да сама није у стању да уреди своје послове, па су потребни други, моћнији, да то учине за њу. То је Србија нерада, фалширања, корупције, неодговорности, компрадорства, Србија паразитизма оличеног у очекивању да се фамозни приступни фондови најзад отворе како би „нешто кануло“. То је Србија која све глупости овога света покрива светим кравама „европских“ парола. Све ће дакле бити у реду само кад уђемо у ту фамозну Унију. Не липши магарче до зелене

траве!

Дугорочно гледано, ово је „успех“ тврде вере групе људи чије језгро је својевремено углас певало „рођен сам деветсто педесет и осме, над Београдом је дувао југо“. Њихова владајућа парола се кондензује у следеће: „ако их не можеш победити, придружи им се“. То није ништа друго до кондензација једне глупости. То је продужетак пута у коме Србија одустаје од свог геополитичког субјективитета и пристаје на улогу разваљеног сплава који плута усред узбурканог океана. Веровање да отуђене западне елите, којима није стало ни до сопствених нација, уопште маре за прокажене „балканске дивљаке“, кад-тад мора бити проглашено за миленијумску глупост. Но, свим еврофанатичима желим дуг живот и издржљиву меморију како би једног дана били у стању да упореде своју данашњу веру с овим текстом.

Аутор је сарадник [Српског културног клуба](#)